

EL TEMPS

La utilitat real del CVC

Passen els dies, les setmanes i els mesos i el Consell Valencià de Cultura (CVC) no arriba a cap conclusió sobre el "conflicte lingüístic valencià". Es renoven els càrrecs, entren uns i uns altres se'n van i la conclusió, el dictamen dels escollits no arriba. Com hauria d'arribar? Una part del CVC té clar que el que passa al País Valencià és únicament una qüestió política, que un grup s'ha entestat a declarar i proclamar que el valencià no és català, i gràcies a això alguns han aconseguit alguns càrrecs institucionals, uns altres una alta distinció de la Generalitat, amb salari de per vida, i uns altres una butaca en el CVC. Així van les coses. Per molt que senten les opinions dels més prestigiosos filòlegs, si és que accepten sentir-les, els membres d'aquest sector no poden canviar d'actitud: els hi van els guanys. Els altres, mentrestant, saben que no hi ha terme mitjà entre la ciència i la manipulació interessada de la realitat, i que el CVC, si vol mantenir un cert prestigi en la societat no podrà fer res més que donar la raó als filòlegs: el valencià i el català són la mateixa llengua. Però, podrà fer-ho?

El president de la Generalitat Valenciana, Eduardo Zaplana, responsable d'involucrar el CVC en aquesta estèril polèmica, és el mateix que la setmana passada aprovava iniciar els tràmits per deshomologar els títols de filologia valenciana i catalana que les universitats responsables consideren equivalents. Si digué que fins que el CVC resolguera alguna cosa no faria res que poguera "crisar" la societat, a què ve ara enfrontar-se amb les universitats i amb bona part dels valencians? Només hi ha una resposta possible. Zaplana ha calibrat molt bé les possibilitats electorals dels seus socis de govern, Unió Valenciana, principal suport polític del secessionisme lingüístic, i sap que sense l'arma de la llengua, UV no té res a oferir a l'e-

lectorat. La deshomologació, que tindrà un efecte pràctic realment escàs, si en té, és una concessió als seus socis, que tenen ja poca cosa que demanar. Si tornen amb altres temes lingüístics, sempre es pot dir que el CVC ha de decidir, que no cal trencar el consens i que per tant el millor és el silenci. Aquesta és, doncs, la utilitat real de la consulta del president: desactivar Unió Valenciana. Negar als que comparteixen el mateix espai electoral que el Partit Popular el seu principal -l'únic- argument polític.

La jugada resulta políticament hàbil, però qui la paga, com sempre, és el procés de normalització del valencià, aturat amb aquestes manobres i en franca recessió. Quant de temps perdut en explicacions innecessàries i en covards intents d'arribar a un consens amb qui no pot pactar més que en benefici propi i personal. La llengua, al servei de la política, acaba perdent, i amb ella el poble que la parla. Amb l'intent, lloable en principi, de pacificar la societat valenciana, els intengrants més responsables del CVC han participat en un altre episodi de la trista utilització política de la llengua. Com ja feia preveure la història recent dels valen-

cians, les posicions irreductibles no han fet un pas arere i les manifestacions il·legals, agressions i actituds violentes dels secessionistes continuen. A més d'Unió Valenciana, hi ha un diari, i uns grups més o menys organitzats totalment incontrolables i amics d'utilitzar la violència, dialèctica o real, interessats a mantenir el conflicte. Viuen d'això.

Es nota cansament en alguns membres del Consell Valencià de Cultura i en els partits progressistes que van donar suport al suggeriment-maniobra del president Eduardo Zaplana. El consens, però, continua, tot i que, la seua utilitat, més enllà de modificar, si al final ho fa, els resultats electorals, no pareix que siga molta. ■

"Aquesta és, doncs, la utilitat real de la consulta del president: desactivar Unió Valenciana. Negar als que comparteixen el mateix espai electoral que el Partit Popular el seu principal, l'únic, argument polític."